

Capitolul 1

Dumnezeu nu protejează pe nimeni, căci toți oamenii sunt deja indestructibili.

A

terizarea a fost perfectă, cuvânt pe care îl folosesc rareori în legătură cu zborurile

mele. La câteva secunde după ce roțile au atins Pământul, ele au foșnit în iarba deasă. Nu mi se întâmplă prea des să aud aceste foșnete. Era perfect.

Dintr-odată, exact când roțile au atins Pământul fermierului, mi-a dispărut vederea. Nu mă refer la o orbire inconștientă, ci la una ca și cum cineva m-ar fi legat la ochi cu o panglică neagră.

Nu mai auzeam niciun zgomot. Foșnetul ierbii, vâjâitul vântului, scrâșnetul roților... totul a dispărut.

„Nu mai zbor“, m-am gândit. Mi se părea ciudat. Eram convins că zburam. Era doar un vis!

Nu m-am trezit. Am așteptat cu răbdare ca vederea să îmi revină și să continui cu partea a doua a visului meu.

A durat mult timp (așa mi s-a părut mie) până când întunericul m-a părăsit.

Am auzit pe fundal un sunet plin de gingășie, ca vâjâitul aripilor unei păsări colibri, cu tonalități mai joase sau mai înalte, care m-a absorbit complet.

După ce zumzetul a dispărut, visul a continuat.

M-am trezit într-o cameră aflată în cer, colorată ca o după-amiază de vară. Camera avea o fereastră, prin care m-am uitat și am văzut că mă aflam la 500 de metri de sol. Dedesubt era un peisaj frumos, cu copaci, ale căror frunze erau de un verde smarald, cu mormane de frunze ce sclipeau la soare, cu un râuleț albastru și calm, cu un pod și un orașel în apropiere.

Pe pajiștea din apropierea orașului am văzut o horă alcătuită de copii. Unii dintre ei alergau în jurul cercului, jucând un joc pe care nu mi-l puteam aminti.

Locul din jurul meu era gondola unui dirijabil de acum o sută de ani, deși nu puteam vedea balonul propriu-zis. Nu existau piloți, panouri de comandă, cineva cu care să vorbesc. Era o chestie plutitoare.

În partea din stânga a camerei se afla o ușă mare, încuiată, cu un semn pe care scria:

Nu deschide această ușă.

Nu aveam nevoie de acel sfat, căci afară m-ar fi așteptat o cădere interminabilă. Nu mă aflam în mișcare, deci nu era vorba de un dirijabil. Ce anume menținea în acest caz camera în aer?

Subit, prin minte mi-a trecut o întrebare:

„Vrei să rămâi, sau să te întorci?”

Mi se părea ciudat să visez la o astfel de întrebare. Îmi doream să trăiesc în continuare, m-am gândit. Ideea de a trăi dincolo de moarte este cu siguranță interesantă, dar exista un motiv pentru a mă întoarce.

Ce motiv? Ceva îmi spunea că o prietenă foarte bună se roagă pentru viața mea. Oare era vorba de soția mea? De ce se ruga?

Sunt bine, nu sunt rănit, visez! Moartea este o călătorie pe care o voi face mai târziu, nu în momentul prezent. Mi-ar plăcea să rămân aici, dar trebuie să mă întorc, de dragul ei.

Pentru a doua oară, prin minte mi-a trecut gândul: *„Este alegerea ta. Ce preferi: să rămâi, sau să te întorci la convingerea ta că trăiești?”*

De această dată am reflectat mai atent. Gândul morții mă fascina de foarte multă vreme. Aceasta era șansa mea de a explora acest loc. Cu siguranță, el nu aparține lumii pe care o cunosc. Eram convins că ține de lumea de dincolo. Poate că ar fi bine să mai rămân puțin. Nu. O iubesc. Simt nevoia să o revăd.

„Vrei să rămâi?”

Nu doream să îmi părăsesc subit corpul, fără a-mi lua rămas bun de la ea. Eram tentat să rămân, dar aceasta nu era moartea, ci un vis. Doresc să mă trezesc. Da, sunt sigur.

În acel moment camera sau gondola a dispărut, și pentru o jumătate de secundă am văzut sub mine o mie de dosare, fiecare cu o posibilitate a unei vieți diferite. Instantaneu, acestea au dispărut și eu m-am scufundat într-unul dintre dosare.

Mi-am deschis ochii și m-am trezit într-o cameră de spital. Era un alt vis. Abia așteptam să mă trezesc din el.

Nu am mai avut niciodată până acum un vis despre spitale. Nu prea îmi plac spitalele. Nu știam ce căutam aici, dar era vremea să plec. Mă aflam într-un pat de spital, înconjurat de tuburi de plastic care ieșeau din corpul meu. Nu mi se părea deloc un loc atrăgător. Un monitor indica ceva. Încheieturile mele erau legate de marginea patului.

Ce o fi acest loc? Hei, m-am trezit! Vreau să dispară acest vis!

Nicio schimbare. Mi se părea – să-mi fie cu iertare – real.

Lângă pat se afla o femeie pe care o cunoșteam. Era oare soția mea? Nu. O iubeam, știam acest lucru. S-a apropiat de mine, părând extrem de obosită, dar fericită și plină de iubire.

– Richard! Ți-ai revenit!

Nu mă durea nimic. Atunci de ce eram legat de pat?

– Bună, scumpo, i-am spus.

Vocea mea... cuvintele mele mi se păreau o limbă străină, un șir de silabe fără înțeles.

– O, mulțumesc din inimă, Doamne. Bună! Ți-ai revenit!

Avea lacrimi în ochi.

– Ți-ai revenit...

Mi-a desfăcut încheieturile din strânsoarea lor.

Nu aveam nicio idee de ce mă aflam aici, și de ce plângea. Oare era visul meu conectat cu acest loc ciudat? Trebuia să aflu ce se întâmpla de fapt.

Pe de altă parte, trebuia să adorm din nou, ca să scap din acest spital teribil. I-am zâmbit femeii și am adormit într-un minut. De această dată nu am mai visat nimic, dar mă simțeam bine, doar puțin epuizat, alunecând din nou din starea de veghe în cea de comă.

Capitolul 2

Înainte de a crede, noi optăm pentru ceea ce ne dorim să credem. Apoi ne testăm convingerea, pentru a vedea dacă este adevărată.

Când m-am trezit a doua oară, mă aflam din nou în camera de spital!

Femeia era încă aici.

– Te simți bine?

„Probabil că este soția mea“, m-am gândit. Nu îmi puteam aminti numele ei. Nu, nu era soția mea, dar o iubeam.

– Mă simt bine. Unde suntem? Ce este cu toate aceste tuburi? Ce se întâmplă? La ce folosesc? A sosit vremea de plecare?

Vocea îmi suna frânt. De-abia îmi puteam înțelege cuvintele.

Femeia nu dormise.

– Ai suferit un accident, mi-a spus ea. Erai pe punctul de a ateriza când firele electrice...

Nu este adevărat, m-am gândit. Nu am văzut niciun fir electric. Ce accident?! Nu am perceput niciun accident. În 50 și ceva de ani de zbor, nu m-am apropiat niciodată de vreun fir electric. Îmi aminteam clar fâșâitul roților prin iarbă.

– Firele electrice erau la sol?

– Mi s-a spus că ai lovit firele electrice ale stâlpilor de înaltă tensiune, când te apropiai de sol.

– Nu este adevărat. Ți s-a spus greșit. Eram la doar câțiva centimetri de sol.

– Bine, bine, poate că au greșit. Important este că ești în viață, scumpule.

S-a șters la ochi.

– Am visat, asta-i tot. Am lipsit 15 minute, cel mult o jumătate de oră.

Femeia a scuturat din cap.

– Ai fost inconștient timp de șapte zile. Te-am așteptat aici. Doctorii au spus că nu vei supraviețui, că ai putea... muri din cauza...

– Scumpo, sunt bine!

– Ești foarte puternic sedat. Ai fost conectat la aparatul de respirație artificială timp de mai multe zile, la toate monitoarele posibile, la scanere pentru creier. Pulsul tău era... mult prea mare. Medicii au crezut că inima ta s-ar putea opri.

– Imposibil! Sunt sănătos tun!

Femeia mi-a zâmbit printre lacrimi. Mi-a spus, ca și cum ar fi repetat aceste cuvinte de o mie de ori până atunci:

– Tu ești expresia perfectă a iubirii perfecte, aici și acum. Te vei vindeca perfect. Nu va rămâne nicio urmă permanentă.

Era prima dată când auzeam aceste cuvinte pe care le repetase timp de o săptămână medicilor, infirmierelor și mie însumi. Avea să mi le repete mai târziu timp de încă un an, din nou și din nou. Nu aveau cum să nu fie adevărate.

Mi-a spus că aveam să mă recuperez perfect. Personalul medical considera acest lucru extrem de improbabil.

Eu știam însă că era adevărat. Dacă am fost într-adevăr rănit, aveam să mă recuperez perfect. Dar nu fusesem rănit.

Aveam o întrebare:

– Ai o mașină?

Femeia a scuturat din cap în sens negativ.

– Da.

– Putem pleca acum?

– Nu ești încă pregătit.

A urmat o tăcere de lungă durată, apoi o nouă întrebare:

– Pot chema un taxi?

– Mai așteaptă puțin.

Mintea mea s-a umplut de întrebări. Ce s-a întâmplat? Doar am o viață magică. De ce mă aflu într-un spital?

Aveam prieteni care trecuseră prin accidente aviatice, dar nu și eu. Chiar am suferit un accident? De ce? Nu aveam niciun motiv să îi fac rău lui Puff, micul meu avion cu amerizare, iar el nu avea niciun motiv să îmi facă rău mie. Aceasta nu era viața mea. Am aterizat perfect, fără niciun accident. Ce se întâmpla?

M-am întrebat cine era femeia. În mod evident, îmi era foarte apropiată, dar nu era soția mea!

Nu aveam niciun răspuns. M-am scufundat din nou în starea de comă. Femeia știa însă că aveam să mă întorc. Știa că aveam să mă recuperez. Complet.

În timp ce dispărea în neant, i-am auzit șoaptele: „*Tu ești expresia perfectă a iubirii perfecte, aici și acum. Te vei vindeca perfect. Nu va rămâne nicio urmă permanentă.*”

Capitolul 3

Dacă ne dorim să încheiem această viață pe un nivel superior celui pe am început-o, trebuie să ne așteptăm la un urcuș.

A doua zi, prietenul meu Geoff, care este pilot și mecanic de avion, a trecut pe la spital.

– Salut, Richard. Se pare că te simți bine.

– Sunt bine, dar nu suport toate aceste tuburi la care sunt conectat.

Îmi distingeam mai bine vocea, dar încă nu vorbeam ca de obicei.

– Trebuie să mi le scot, astăzi.

– Sper să se întâmple așa.

– Ce-i cu povestea asta că aș fi suferit un accident? L-ai recuperat pe Puff? L-ai dus acasă?

– Da.

– A rămas cu vreo zgârietură în urma aterizării?

S-a gândit puțin și a râs.

– Mda, o zgârietură sau două.

– Mă întreb ce anume l-ar fi putut zgâria.

Mi-am amintit de aterizarea mea lină. Geoff s-a uitat la mine.

– Se pare că ai lovit cablurile electrice mult deasupra solului. Roata dreaptă s-a prins în ele, iar avionul s-a răsturnat.

– Nu este adevărat. Nu am văzut niciun cablu și nu am suferit niciun accident. Îmi amintesc perfect ce s-a întâmplat înainte să îmi pierd cunoștința. Am atins pur și simplu iarba înainte de a ateriza...

– Poate altădată, prietene, nu acum. Puff a scăpat de sub control la o înălțime de 13 metri.

– Glumești!

– Bine ar fi. Am făcut fotografii. După ce roata a prins cablul electric, Puff s-a răsturnat, a tras după el câțiva stâlpi și a provocat incendii din cauza scânteilor, care s-au răspândit prin iarba uscată. A atins solul cu aripa dreaptă, apoi cu coada inversată. Puff a preluat întregul impact asupra sa, timp de vreo două secunde. Tu ai fost mai puțin afectat.

– Și totuși, mi-aș fi adus aminte...

– Sunt sincer surprins că nu îți amintești. A fost un accident de necrezut.

– Nu m-a durut nimic, Geoff. Am simțit doar că visez, că nu mai zbor. Nu am văzut nimic o vreme, după care m-am trezit... în altă parte.

– Mă bucur că a fost așa. Ceea ce am găsit după accident nu a fost deloc plăcut. Cineva te-a tras din carlingă, apoi a venit un elicopter și te-a dus la spital. Ai stat acolo timp de 30 de minute după accident.

– A auzit... (mi-am amintit instantaneu numele femeii) și Sabryna de accident?

– Mda. A luat imediat un avion către Seattle. Tu nu mai erai pe lumea asta. O vreme ai fost într-o altă lume. Mulți au crezut că vei muri.

– M-am decis să nu o fac.

– Bună decizie. Ai văzut și vreun îngerăș?

– Dacă am văzut, trebuie să recunosc că nu-mi mai aduc aminte.

– Probabil s-au gândit că ești în regulă.

– Mi-ar fi plăcut totuși să îmi spună ceva: „Să ai o zi bună...”

– Trebuie să-ți fi spus ceva. La urma urmelor, ai lipsit o săptămână dintre noi.

– Îmi voi aminti eu mai târziu.

Înainte de a pleca, mi-am luat rămas bun de la el. Apoi m-am scufundat din nou în coma mea.

Capitolul 4

Indiferent de dezastrul sau de binecuvântarea prin care treci, întreabă-te: „De ce eu?” Cu siguranță există o rațiune și un răspuns.

Problema cu saloanele mici din spitale este că nimeni nu se așteaptă să te mai și plimbi. Eu nu aveam decât un pat îngust, așa că nu puteam face altceva decât să stau pe spate, fie treaz, fie dormind.

Am închis ochii, deși era în toiul zilei, cenușul încăperii pierzându-se în cel al somnului. Când și când, această stare de întuneric era presărată cu acțiuni și culori.

Oare visam? Imaginile erau neclare. Mă aflu în altă parte decât în spital? Oricare ar fi fost răspunsul, îmi convenea să fiu cât mai departe de acel loc.

Ceața s-a ridicat. M-am trezit pe un câmp cu iarba uscată, abia cosită. Era o zi de vară aurie.

Am văzut biplanul Travel Air al lui Donald Shimoda, pictat în alb și auriu, complet tăcut dimineața, precum și micul meu biplan Fleet. Când am dat ocol motorului, l-am văzut. Stătea acolo, în fân, sprijinit de roata avionului și așteptându-mă.

Parcă nu ar fi trecut 40 de ani... Nu părea mai bătrân nici măcar cu o zi. Ceva nu era în regulă cu timpul.

Părea același maestru de karate tânăr pe care mi-l aminteam, cu părul negru, ochii negri, un zâmbet discret, care nu dura mai mult de o fracțiune de secundă. Părea desprins dintr-o amintire veche, dar foarte prezent.

– Salut, Don. Ce faci aici? Credeam... că ești undeva departe.

– Credeai că există vreun „loc departe”? mi-a răspuns. Convingerea ta legată de timp și de spațiu ne separă, nu-i așa?

– A ta nu? Doar au trecut ani de când...

A râs.

– Crezi că suntem separați? Eu sper că nu. Împărtășirea convingerilor cu tine este specialitatea mea. Nu ai idee câți îngeri care se ocupă de tine există.

I-am zâmbit.

– O sută.

A dat din umeri. Am spus intenționat o cifră foarte mare.

– Chiar ai avea o sută dacă ai avea probleme foarte mari, ca să te împiedice să nu-ți mai pese de această viață, dacă nu ai fi conștient că există teste prin care trebuie să treci.

– Știi pe cineva la necaz? Vreun puști în închisoare?

– Copiii au zeci de îngerii, care îi ajută să răzbească, spunându-le că sunt iubiți chiar în acest moment.

– Nu și eu.

– Tu înțelegi. Din când în când.

– Îngerii nu vorbesc cu mine.

– Ba da.

– Eu nu-mi aduc aminte.

A râs, ca și cum ar fi văzut pe cineva cunoscut în spatele meu.

– Nu te întoarce.

Nu am făcut-o.

– Pescărușul Jonathan Livingston, a spus o voce blândă.

Era aceeași voce pe care am auzit-o în acea noapte cu multe decenii în urmă, fără să știu la acea vreme ce însemna.

– Tu ai fost?

– Ai început cam devreme să te pregătești de plecare, a spus aceeași voce blândă.

Mi-am închis ochii și m-am întors, râzând.

– Ai fost în avionul meu, în Ingolstadt, Germania, în anul 1962. Nu încăpeai în carlingă, dar îți auzeam vocea în spatele meu. Am rupt bariera și abia am scăpat de impactul cu copacii.

Îmi dădeam seama că era o voce de femeie.

– Mută-te mai în dreapta, mi-a spus.

– În vara anului 1968... Îmi pot deschide ochii?

– Aș prefera să nu o faci.

– ...Un alt avion s-a îndreptat către mine. Am virat brusc și am evitat impactul.

– A fost mâna lui Dumnezeu.

– În deșert, în anul 1958. Eram pe punctul de a mă prăbuși. Ceva...

– A tras avionul în sus...

– L-a tras în sus? A fost o forță colosală, de 9G și ceva, care m-a tras în sus până când am fost din nou în siguranță.

– M-ai auzit când ți-am vorbit.

– Nu am înțeles niciodată. Deșertul era rece. Era dimineața devreme. Aveam o viteză de 350 de noduri și mă prăbușeam la firul ierbii. Am tras prea târziu de manetă. Eram convins că o să mă prăbușesc, dar s-a produs o explozie care mi-a ridicat avionul F-86 ca pe o jucărie. Știam că nu putea fi carburatorul. Nu am înțeles niciodată ce s-a întâmplat atunci. Nimeni nu mi-a putut explica.

– Tocmai am făcut-o eu.

– Ți-am spus și atunci! Înțeleg conceptul de „mâna lui Dumnezeu”, dar cum a...

Îmi dădeam seama că scutura din cap.

– Se pare că tot nu ai înțeles.

Mi-am deschis ochii și am văzut o imagine încântătoare dispărând rapid în fața mea.

– De regulă, atunci când aveai probleme, îți ofeream o secundă sau două în plus pentru a face ce puteai. Odată, când nu mai puteai face nimic, am schimbat continuumul spațio-temporal. Acela a fost momentul în care ai fost tras în sus.

– Bine, dar coboram într-un unghi de 30 de grade, am spus, uitându-mă în locul în care văzusem mai devreme imaginea. Un avion cu o greutate de șapte tone care se îndreaptă către sol cu o viteză de câteva sute de noduri – nimeni și nimic nu l-ar putea trage în sus...

Am auzit un mic hohot de râs.

– A fost mâna lui Dumnezeu.

– Unde erai când m-am prăbușit cu Puff?

– Trebuia să înveți despre vindecare. Mai ai încă multe de învățat. Puff este bine. Spiritul lui este în regulă.

– Și eu?

– Tu ești expresia perfectă a iubirii perfecte, a Vieții perfecte, aici și acum.

– Chiar trebuie să stai invizibil?

Nu am primit niciun răspuns.

M-am întors către Shimoda.

– Ți-a spus să nu deschizi ochii, mi s-a adresat acesta.

– De ce este atât de important să îmi țin ochii închiși?

– De ce este atât de important să îi ții deschiși? Crezi că îți spun adevărul? Deși ea (vocea) trăiește în afara lumii tale, a timpului și a spațiului?

– Păi...

– O să o vezi din nou. Ți mai amintești de echipajul de îngeri de pe nava vieții tale despre care ai scris cândva?

– Da. Un cârmaci, un luptător, un tâmplar și un pânzar care se ocupă de navă, o ajută să treacă prin marile încercări, îi întind pânzele, le strâng pe timp de furtună...

– Și ea face parte din echipaj. Tu ești comandantul navei, iar ea este secundul tău. O să o vezi din nou.

Secundul căpitanului, m-am gândit. Ce dor îmi e de ea!

În tăcerea care s-a lăsat am avut timp să mă gândesc.

– Nu ți-a plăcut sarcina de Mesia. Mi-ai spus-o cu gura ta. Prea mulți oameni îți cereau să faci miracole, dar nimănui nu-i păsa cum procedezi. Apoi a urmat acea dramă: ai fost ucis.

– Foarte adevărat.

– Deci, ce sarcină ai acum?

– Nu mă mai ocup de o mulțime de oameni, ci de o singură persoană. Nu mai fac miracole, dar ajut această persoană să înțeleagă. Nu mă mai ocup de drame... mă rog, poate într-o mai mică măsură. Accidentul tău de avion a fost dramatic, n-ai zice?

S-a lăsat tăcerea. Iar a venit vorba de accidentul de avion. De ce tot aud despre asta?

– Unii dintre noi au încercat rolul de Mesia, a continuat el. Niciunul nu a avut însă succes. Mulțimi, miracole, sinucideri, crime. Cei mai mulți dintre noi au renunțat. De fapt, cred că toți. Nu ne-am fi imaginat niciodată că poate exista atâta rezistență la câteva idei foarte simple.

– Rezistență la ce? Ce idei?

– Îți mai amintești când ți-am spus: „*Tu ești expresia perfectă a iubirii perfecte*“?

Am dat din cap că da.

– Asta este una din aceste idei.

Se pare că Sabryna a înțeles-o.

– Da, m-am simțit vindecat, așa cum a spus ea. Nu m-am simțit rănit, gândeam clar. Dar acolo, în spital... s-a întâmplat ceva. Accidentul de avion?

Nu aveam clienți pentru avioanele noastre. Era dimineața devreme.

– De ce tu, Richard? mi-a spus el. Tu crezi că ți s-a „întâmpat“ un accident pentru că nu deții controlul asupra evenimentelor?

Nu mi-a spus nimic despre viața lui, despre ceea ce i s-a întâmplat, despre cine era acum.

– Spune-mi, sunt curios: de ce crezi că ai avut un accident de avion?

– Nu am avut niciun accident! Mi-au spus că am lovit cablurile electrice, Don! Dar eu nu le-am văzut!

– Asta explică multe lucruri. Tu ești un maestru atunci când totul merge bine în viața ta, dar devii o victimă atunci când lucrurile îți scapă de sub control.

Îmi râdea în față.

– Nu am văzut...

Altcineva ar fi crezut că el era nebun, nu eu.

– Mă întreb de ce i-ai convins pe toți că ai avut un accident...

Eram hotărât să nu fiu o victimă, chiar dacă eram una.

– Pentru că... pentru prima dată, Don, a trebuit... să mă lupt pentru viața mea. Până acum nu a mai trebuit să fac asta.

– O faci acum. Știi că o să câștigi.

Am zâmbit în fața acestei certitudini.

– Aici și acum, aș spune că da. În acest vis am câștigat deja. În lumea cealaltă s-a întâmplat însă ceva. Nu sunt prea sigur ce.

Oare există mai multe lumi? m-am întrebat. În această lume mă simt perfect. Oare pot muri în lumea muritorilor?

– Nu există două lumi, mi-a spus el. Ești bine. Dacă acesta este un vis, și celălalt este la fel. Nu există decât convingeri. Aici ești convins că ești bine, iar dincolo că trebuie să te lupți pentru viața ta. Și dacă nu o poți face?